

trí tôi hoàn toàn bị anh em thằng Chứng thu hút. Tôi say bọn chúng như điều đồ.

Mẹ tôi sợ dĩ cho tôi tiếp tục ở với ông trong những ngày dì Miên đi học xa một phần vì thương ông quanh quẽ nhưng phần khác mẹ tôi muốn tôi xa đám bạn chần trâu bên chân cầu Cẩm Lễ, xa những ngày trốn học chạy lang thang. Mẹ tôi không biết ở sau vườn nhà ông, chỉ cách một đám khoai mì, có hai thằng nhóc còn nghịch ngợm tinh hơn gấp một ngàn lần, vì vậy cũng hấp dẫn hơn gấp một ngàn lần đám bạn cũ của tôi.

Anh em thằng Chứng bày tôi đủ trò mới lạ. Chúng xui tôi lấy trộm cặp kiếng lão và đánh cắp thuốc Bastos của ông tôi đem ra sau hè cho chúng. Trong khi tôi trở mắt tò mò, thằng Chứng anh đặt điều thuốc lên một miếng ngói bể rồi giơ cặp kiếng hướng về phía mặt trời. Những tia nắng xuyên qua mặt kiếng tụ thành một đốm sáng nhỏ trên đầu điều thuốc. Tôi kinh ngạc khi thấy điều thuốc bắt đầu nghi ngút khói. Thằng Chứng em vỗ tay, nhảy cẫng:

- Ác chiến chưa !

Chứng anh không nói gì. Nó lặng lẽ đưa điều thuốc lên môi rít một hơi, phun khói mù mịt. Nó thở khói ra cả đằng mũi. Tôi tấm tắc khen:

- Mày hút thuốc không thua gì người lớn !

Nghe tôi khen, Chứng anh nhe răng cười. Nó chìa điều thuốc đến trước mặt tôi:

- Mày hút đi !

Tôi lắc đầu:

- Tao không biết hút.

- Không biết thì hút rồi sẽ biết. Lúc đầu, tao cũng có biết hút đâu.

Tôi ngần ngại nhìn điều thuốc trên tay nó:

- Dễ không ?